

det var den lille Trine, som besørgede Opvartningen. Hun fyldte i Glassene, bragte Brød om, skiftede Tallerkener, pudsede Lysene, fremfandt Saltkarrene, optog tabte Lommetørklæder og hentede Vand til Madammerne, naar nogen af dem begyndte at faa ondt eller at hikke, — altsammen saa tyst, saa lydløst, at hendes Tilstedeværelse aldeles ikke mærkedes af nogen. Det var, som om man blev betjent af en usynlig Aand. Hun var nu ogsaa let at overse, saa lille og uudviklet hun var trods sine nitten Aar. Blandt de gamle Mennesker betragtedes hun endnu helt som Barn, tilmed som et meget indskrænket Barn, og i Virkeligheden manglede hun ogsaa lidt paa Forstanden. Hun var en stakkels Forældreløs, som Højbaadsmanden havde taget sig af, og hvis Herkomst ingen kendte. Nogen Skønhed besad hun ikke, og selv for den unge Hr. Sidenius var hun intet andet end det usynlige Redskab, der børstede hans Støvler og bragte hans Linned til Vask.

Naar nu Punsjebollen og de sukkerstrøede Æbleskiver var kommen paa Bordet, fornøjede man sig en Tid med at afsynge forskellige Selskabs- og Fædrelandssange, hvorved navnlig Madam Fuss gjorde sig bemærket med en — mere for sin Kraft end for sin Skønhed — højt beundret Diskant.

Under Sangen forsvandt pludselig Trine efter at have forvisset sig om, at der ingenting manglede paa Bordet, og at alle Gæsterne var forsynede. Ude i Køkkenet tændte hun et Lys ved Gløderne paa den aabne Grue og steg saa ned ad Husets smalle og stejle Trappe — en Slags Skibsstige — for at gøre i Stand til Natten i Hr. Sidenius' Værelser. Det var to smaa, mørke og fugtige Rum, saare fattigt udstyrede med en lille Voksdugspuf og et Klapbord, hvorpaa der hulter til bulter laa Bøger, Tegneredskaber og store Papirsruller med Mærker af Blyantsfingre.

Trine satte Lyset fra sig paa Bordet, lukkede et Vindu op og stod et Øjeblik drømmende med Haanden paa Karmen og saae ud over den lilleputagtige, af nogle Plankeværker og et Nødvendighedshus omgærdede Have, hvorover et romantisk Fuldmaanelys skinnede. Men pludselig foer hun sammen, ligesom opskræmt af sine egne Tanker, og gav sig ivrig i Færd med det